Gospodine,
tiho si došao
ne u buci, ne u sili,
nego u kruhu lomljenom
i srcu koje te traži.

Ušao si u moju tišinu
kao svjetlo u zoru,
kao dah koji oživljuje
suhe kosti mojih strahova,
mojih umora, mojih padova.

Ti, koji si Lazara zazvao imenom,
danas si i mene zazvao –
ne glasno,
nego duboko,
tamo gdje samo srce čuje.

I rekao si:
izađi…
izađi iz svojih zatvorenosti,
iz svojih sumnji,
iz svojih malih smrti
u kojima ponekad živim.

Gospodine,
u tvojoj prisutnosti
moje tame više nisu iste,
moje rane više nisu skrivene,
moj život više nije bez nade.

Ostani u meni
kao snaga kad sam slab,
kao mir kad sam nemiran,
kao svjetlo kad se izgubim.

Nauči me živjeti
jednostavno i istinito,
biti čovjek za druge,
biti ruka koja pomaže,
riječ koja tješi,
srce koje oprašta.

I kad jednom dođe noć
koja će zatvoriti moje oči,
neka me tvoj glas ponovno probudi –
da čujem kako me zoveš imenom
u život koji ne prolazi.